

KNIHY ODVAHY

A DOBRODRUŽSTVÍ

SVAZEK 18

Karl May

SYN LOVCE MEDVĚDŮ

Syn lovce medvědů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Karl May
Syn lovce medvědů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

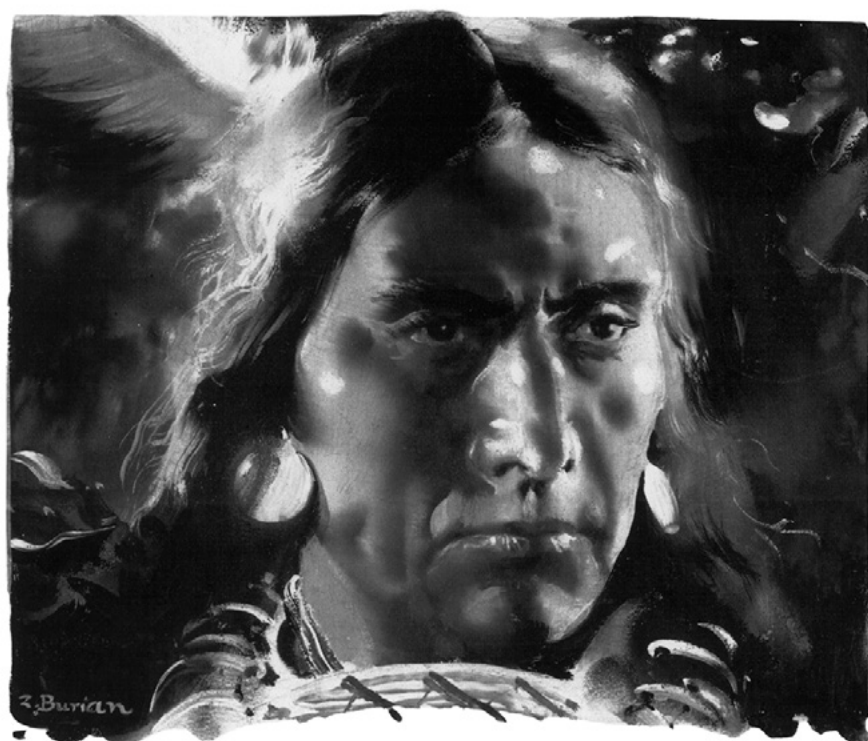
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KARL MAY

SYN LOVCE MEDVĚDŮ

KARL MAY

SYN LOVCE MEDVĚDŮ

Povídka z Dalekého západu

Ilustroval Zdeněk Burian

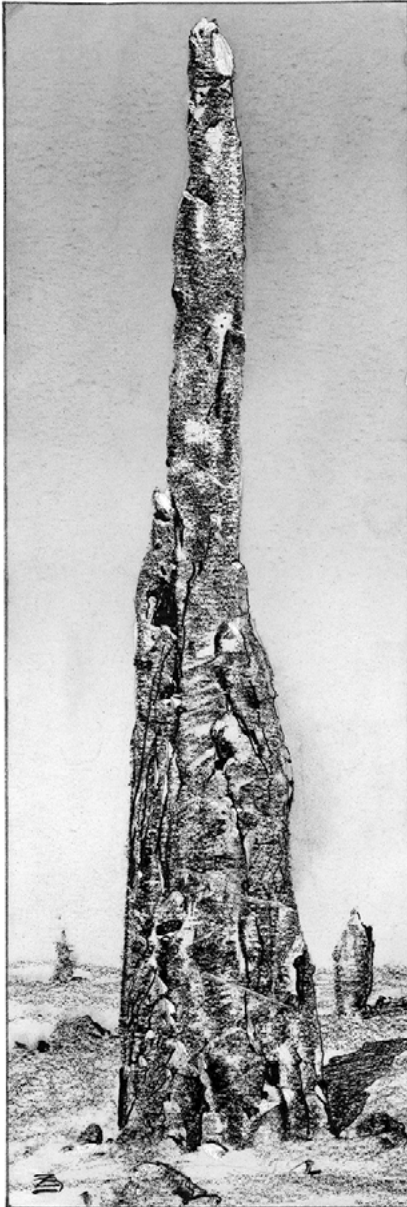
ALBATROS

*Upřímný dík Jaroslavu Holubovi, bez jehož obětavé pomoci
by tato kniha nikdy nevznikla.*

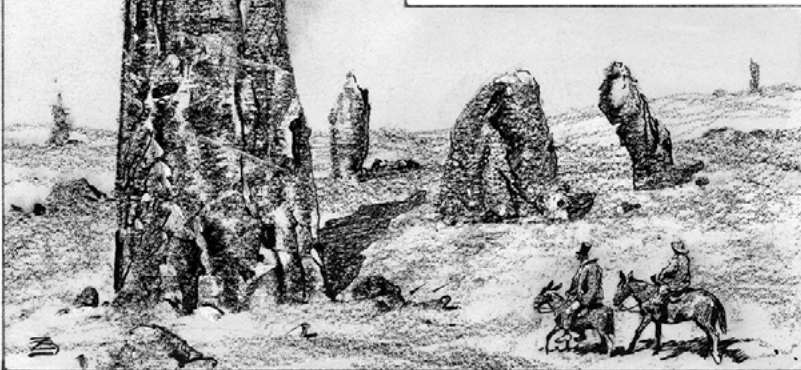
Kapitola 1.

JEZDCI V PRÉRII

Nedaleko místa, kde se sbíhají hranice tří severoamerických států, Dakoty, Nebrasky a Wyomingu, jeli širokou rovinou savany dva podivní jezdci. Všude jinde by jistě vzbudili nemalou pozornost, a možná i pohoršení, jenom zde na Západě ne.

Představte si dva chlapíky, jednoho hubeného jako kost, vytáhlého na dobrých šest stop, druhého naopak maličkého, obtloustlého, kulaťoučkého. Jedou vedle sebe, tlouštíček se kolébá v sedle na vysokém, silném koni, zatímco hubený dlouhán se klátí na nízkém, dost vyzáblém mezku, divže neplouhá nohama o zem. Mluvíme-li o sedle,

pak ovšem poněkud přeháníme, protože sedlo tlustého chlapíka nebylo nic jiného než páteř zabitého vlka, na které lovec ponechal kůži. Dlouhán sedlo neměl, jen starou saltillskou pokrývku, ale tak rozedranou, že vlastně seděl trpělivému mezku na hřbetě. Oba jezdci už ujeli asi hezký kus obtížné cesty, neboť jejich podivuhodný oděv docela jasně potvrzoval, co jízdni výstroj jenom naznačovala.

Dlouhý lovec měl na sobě neobyčejně široké kožené kalhoty, které původně měla nosit osoba zřejmě daleko urostlejší. Strídání tepla a zimy, palčivých slunečních paprsků i vytrvalých lijáků a ostrých prérijních větrů způsobilo, že kalhoty se sice srazily – naneštěstí však jenom do délky. Sahaly lovci sotva do poloviny lýtek. Navíc se docela zvláště leskly. Jejich podivný, jaksi mastný lesk se dal ovšem vysvětlit zcela přirozeně: majitel používal kalhot místo ubrousku nebo ručníku. Vyzáblé jezdcovo tělo se snažila zahalit kožená lovecká košile, už dávno bez knoflíků i sponek, jejíž krátké, jen něco málo přes lokty sahající rukávy obnažovaly žilnaté a svalnaté předloktí osmahlých rukou. Kolem krku měl lovec šátek, ale sotva by se byl našel někdo, kdo by byl mohl s jistotou říct, byl-li původně bílý nebo červený, či spíše žlutý nebo modrý. Patrně to nevěděl ani sám jeho nynější majitel. Největší pozornost z celé lovcovy výstroje si však nesporně zasloužil podivný klobouk, sedící na dlouhánově poněkud špičaté hlavě. Snad kdysi před lety, když jeho tvar i barva byly výrazem poslední londýnské módy, zdobil nějakého anglického lorda. Ale pak se záhadnými cestami osudu dostal až na hlavu stepního lovce a ten měl na eleganci poněkud jiné názory. Střechu klobouku považoval bezpochyby za zbytečnost, proto ji jednoduše utrl a někde pohodil; ponechal vpředu jen něco jako malý štítek, aby poskytl očím trochu stínu a snad také aby mohl pohodlněji smekat. Kromě toho byl zřejmě přesvědčen, že hlava stepního lovce potřebuje nutně vzduch, a tak vyřezal loveckým nožem do klobouku několik otvorů. Místo opasku měl kolem pasu několikrát ovinutý silný provaz; za ním vězely dva revolvery, nůž, měšec

s kulemi, růžek na prach, váček na tabák, zapalovadlo a jiné předměty, které by pro nezasvěcence byly čirou hádankou. Kolem krku mu na řemínku visela dýmka – ale jaká! Zhotovil si ji vlastní rukou a vlastními zuby ji také ohryzal až skoro k hlavičce. Byl totiž náruživý kuřák, a neměl-li zrovna po ruce tabák, ohryzával alespoň troubel.

Kromě toho všeho měl ještě jednu část oděvu, něco, co si nemůže hned tak každý pořídit. Byl to gumový plášť, pravý americký – takový, který se scvrkne při prvním větším lijáku na polovinu. Však také z toho důvodu jej nosil přehozený přes rameno jako krátký husarský kabát. Od levého ramene k pravému boku měl svinuté laso a v ruce držel pušku, jednu z těch dlouhých ručnic, kterými dobrý lovec nikdy nechybí cíl.

Jeho věk bylo těžké uhodnout. Navzdory vrásčitým tvářím zářil ze všech jeho rysů téměř mladistvý výraz. Muž se díval do světa radostně, vesele a v koutcích modrých očí mu plály čtverácké ohníčky. A obličej měl vyholený tak hladce, jako by se chystal ještě tento večer do nejvybranější společnosti.

Druhý lovec byl už na první pohled nápadný tím, že i v tom prudkém, spalujícím slunečním žáru byl oblečený do kožichu, pevně zapnutého na všechny knoflíky. Zpod kožichu vyčuhovaly obrovské vysoké boty, opírající se zpevna do kožených třmenů, které koni dosahovaly sotva do poloviny břicha. Hlavu tloušťka stínil široký panamský klobouk, tak rozložitý, že si jej lovec musil posunovat co chvíli do týlu, aby viděl jak náleží na cestu před sebou.

Také tento jezdec byl hladce oholený. Zdálo se, že celý jeho obličej jsou jen tlusté, plné, červené tváře. Drobný nos se mezi nimi skoro úplně ztrácel a také malá černá očka, dívající se do světa s dobrosrdečným, ale poněkud vychytralým výrazem, ležela ukryta hluboko mezi obočím a tvářemi. Výraz obličeje jako by náhodnému příchozímu říkal: Podívej se na mě! Jsem malý, ale znamenitý chlapík! Dá se se mnou vyjít, ovšem musíš být slušný a rozumný – jinak se ve mně přepočítáš! Jasně?!

Jak zavál vítr a poodhalil tlouštíkův kožich, bylo vidět, že má ve spod kožený opasek a za ním podobnou výstroj jako dlouhý lovec. Navíc mu tam ještě visel indiánský tomahavk. Pravicí lehce svíral krátkou dvouhlavňovou kentuckou pušku.

Ptáte se, kdo byli ti dva muži? I kdybyste věděli, že tloustík v kožichu se jmenuje Jakub Pfefferkorn a hubený dlouhán David Kroners, nebylo by vám to nic platné. Kdybyste se na ně zeptali kteréhokoliv lovce, pokrčil by jen rameny a odpovéděl by lhostejně, že s lidmi toho jména se v životě nesetkal. A přece se o obou vyprávělo u táborových ohňů a každý *trapper* toulající se prériemi od Nového Yorku po San Francisco a od severních jezer až k Mexickému zálivu znal jejich činy aspoň z doslechu. Ovšem jména Jakub Pfefferkorn a David Kroners znali asi jen oni sami. V pralese a ve stepi se lovci, bílí i rudí, neptají po křestních listech. Tady dostane brzy každý nové jméno, podle své povahy a podle svých činů. A tak čistokrevný kostnatý Yankee Kroners byl znám po všech savanách jako Dlouhý Davy a obtloustlému Jakubu Pfefferkornovi neřekl nikdo jinak než Tlustý Jemmy. Nenašli byste na celém Západě člověka, který by o těch dvou nedovedl vyprávět nějaký neobyčejný příběh. Byli to nerozluční přátelé. Jestliže se někde u táborového ohně objevil tloustík, pak se všichni ohlíželi, z kterého křoví vystoupí dlouhán, a vešel-li Dlouhý Davy do krámu, aby si nakoupil trochu střelného prachu nebo tabák do dýmky, muž za pultem se hned vyptával, co má připravit pro Tlustého Jemmyho.

A co bylo nejpodivnější, stejně nerozlučnými přáteli jako jejich pánové byla i obě zvířata. Jemmyho klusák mohl mít sebevětší žízeň, a přece se ani nedotkl vody, dokud se k potoku nesklonil i Davyho mezek; a mezek byl lhostejný i k té nejšťavnatější trávě, dokud klusák několikrát potichu neodfrkl, jako by chtěl říct: „Kamaráde, podívej se, jak si naši páni opékají buvolí hřbet. Dejme se také do jídla, sice se k tomu už do večera nedostaneme!“ Zkrátka, ty čtyři bytosti k sobě patřily tak neoddělitelně, že si je už nikdo nedovedl představit jinak než pohromadě.

Ted' tedy klusali Dlouhý Davy a Tlustý Jemmy vesele k severu. Slunce už přešlo zenit a pomalu se začalo sklánět k obzoru. Byl horký den, ale nad prérií vál osvěžující vítr a svěží zeleň trávy, protkané miliony květů, nebyla dosud porušena tísnivými hnědými barvami podzimu. Nad širou rovinou savany se jako osamělé obrovské kužele zvedala ostrá skaliska, osvětlovaná šikmými paprsky sklánějícího se slunce. Na západě se step třpytila tisíci nejrůznějšími odstíny barev, ale na východě už poznenáhlu její pestré barvy temněly v pochmurnou šed'. Jezdci jeli tiše, beze slova, uchvácení pohledem na skvostný obraz širé pustiny.

„Jak dlouho ještě dneska pojedeme?“ přerušil pojednou ticho tloušťtík a zavrtěl sebou neklidně v sedle.

„Jako obyčejně,“ odpověděl dlouhán.

„*Well!*“ zasmál se Jemmy. „Tedy až k tábořišti?“

„*Ay,*“ přikývl Dlouhý Davy, který rád používal tohle slovíčko místo obvyklého *yes*.

Jemmy na to neodpověděl, jen si po očku chytrácky prohlížel svého druha. Po chvíli se dlouhánovi zdálo, že mlčení trvá přece jen příliš dlouho, zvedl tedy pravici a ukázal před sebe:

„Znáš zdejší krajinu?“

„Jak by ne!“

„Hm – a kde tedy jsme?“

„V Americe.“

Dlouhán zakomíhal svýma dlouhýma nohama a udeřil lehce zvíře do boku, aby je trochu popohnal.

„Bídny chlap,“ utrousil potom.

„Kdo?“

„Ty.“

„Cože? Já? Jak to?“

„Mstivý.“

„Vůbec ne. Mluvím jenom obyčejně s každým tak, jak on se mnou.“

Vím docela dobře, proč se ptáš, jestli to tady znám. Přece jsme se tam za těmi vršky poprvé sešli.“

„Ay! To byl zlý den. Vystřílel jsem prach do posledního zrníčka a Siouxové mě honili tak dlouho, až mě lapili. Jenže večer jsi přišel ty.“

„Ano. Bylo jich na tebe pět. A všichni byli stejně hloupí, poněvadž zapálili oheň, že ho musili vidět až nahoře v Kanadě. A protože jsem nevystřílel všechnen prach jako ty, drobátko jsem je postrašil a pomohl jsem ti zase na svobodu.“

Zdálo se, že Jemmyho hlas se při tom rozpomínání trochu zachvěl.

„Pomohl jsi mi na svobodu a hned jsi mě taky rozčilil,“ zabručel Davy.

„Protože jsem ty rudochy nepostřílel, ale úmyslně jenom poranil? A proč ne? Indián je taky člověk a já nejsem lidožrout! Nezabíjím zbytečně.“

„A já snad *jsem* lidožrout?“ ušklíbl se výsměšně dlouhán.

„Teď... teď už jsi ovšem jiný,“ zabručel Jemmy. „Ale tenkrát sis myslel totéž, co si tu myslí každý druhý chlap: že rudochy je třeba co nejrychleji vyhubit.“ Tu Jemmy pojednou zastavil koně a ukázal mlčky před sebe ke skále. U jejího úpatí se táhla v trávě zřetelná dlouhá tmavá čára. Také Davy zadržel mezka. Zaclonil si pravicí oči a po chvíli rozvážně řekl:

„Ať sním pět centů sekaného olova, jestli to není stopa. Krásná, jako sluníčko jasná stopa.“

„Tak se mi zdá, že máš pravdu. Což abychom si ji trošku prohlédli, Davy?“ navrhl tlustoch.

„To bych rád věděl, kdo by si ve stepi nechtěl prohlédnout stopu, na kterou narazí! Jako by bylo jedno, koho má člověk za sebou nebo před sebou. No, taky jsem znal chlapíky, kterým to bylo jedno. Jenže už leží dávno pod drnem. Tak pojď, Jemmy!“

Zajeli až ke skále a tam si stopu chvíli prohlíželi. První se ozval Davy:

„Co tomu říkáš?“

„Koňská stopa.“

„To pozná dítě! Snad sis nemyslíš, že to pokládám za stopu velryby!“

„Kdepak! Jediná velryba bys mohl být jenom ty, a ty jsi přece přijel se mnou!“ zašklebil se Jemmy, seskočil z koně a přiklekl blíže do trávy. Kůň sklonil hlavu, a tak se zdálo, že oba, pán i zvíře, si pozorně prohlížejí zpřelámaná stébla trávy. Davymu bylo to počínání nepochopitelně zdlouhavé.

„Copak jsi tam našel důležitého?“ zeptal se netrpělivě.

„Jel tudy indián,“ zabručel Jemmy a stále pečlivě zkoumal stopu.

„Myslíš? Vždyť tady nemá přece žádný kmen pastviska ani loviště,“ zapochyboval Davy.

„Podívej se raději pořádně na stopu. Koně, který tu šel, vycvičili indiáni.“

„Mohl na něm jet běloch.“

„Mohl, mohl...“ potřásl hlavou Jemmy, ale ani se po Dlouhém Davym neotočil a sledoval stopu dál.

„Hleďme,“ zvolal vzápětí, „ten kůň nebyl okovaný. A taky mi připadá, že jeho jezdec měl jaksepatří naspěch. Co říkáš, Davy?“

Teď už seskočil z mezka i Dlouhý Davy. Šel zvolna za svým druhem, přiklekl ke stopě, prohlédl si ji důkladně a potom zvedl hlavu:

„Máš pravdu. A poslyš: Podívej se na stopu, ten kůň klopýtal, byl už unavený. A jestli ho přesto jezdec štal, pak to znamená, že k tomu měl vážný důvod. Buď ho někdo pronásledoval, nebo se chtěl stůj co stůj dostat k svému cíli...“

„To druhé sedí,“ poznamenal tlustý mužík stručně.

„Proč myslíš?“

Jemmy odpověděl otázkou:

„Jak je stará stopa?“

„Asi dvě hodiny.“

„Správně. A vidíš někde stopy pronásledovatele? Hm...? A uštvě snad ten, kdo má dvě hodiny náskok, svého koně k smrti?“

„Máš asi pravdu,“ připustil Davy. „Ten člověk někam spěchal, jako by na tom závisel jeho život... Ale kam, kam jenom se tak hnál?“

„Rozhodně ne příliš daleko odtud.“

Dlouhán se podíval udiveně tlustochovi do tváře.

„Ty jsi dnes vševědoucí?“

„Vševědoucí být nemusím. Stačí, když trochu přemýšlíš,“ ušklíbl se Tlustý Jemmy.

„Přemýšlím, div mi hlava nepukne, ale nemohu přijít na nic kloudného.“

„Tomu se nedivím.“

„Cože?“

„Říkám, že se tomu nedivím. Podívej se na sebe, jak jsi dlouhý. Než tvá úvaha doputuje tady dole od stopy až nahoru do mozku, uteče sto let.“ Tlustoch ukázal rukou před sebe a rozhodným hlasem pravil: „Vsadím se, oč chceš, že cíl toho jezdce musíme hledat někde docela nablízku. Jinak by šetřil koně.“

„To už jsem slyšel. Nemohl bys mi svou moudrost laskavě vysvětlit trochu blíže?“

Tlustý Jemmy odpověděl kupodivu docela klidně:

„Já prostě uvažuji. Kdyby ten jezdec měl před sebou ještě celodenní jízdu, byl by koni určitě dopřál trochu odpočinku. To zdržení by pak lehce dohnal. Ale protože už byl blízko místa, kam se musil dostat, hnál koně, ať to stojí co stojí.“

„Poslyš, Jemmy, na tom, co říkáš, něco je. Blahopřeji. Tentokrát máš asi pravdu.“

„Nech si laskavě svou chválu. Když se někdo potlouká třicet let po stepi, může snad tady přijít jednou začas na dobrou myšlenku. Jenže i tak nejsme zatím o nic chytrější než prve. Kam jel ten indián? To bych se rád dověděl... Poslyš, teď mě napadá, nejspíš to byl posel. A to znamená...“

„...že jede od indiánů k indiánům a že my jsme mezi nimi. Máme jedinečnou příležitost, abychom jim nabídli své skalpy.“

„V tom případě znám výtečný a jednoduchý prostředek, jak zjistit, na čem vlastně jsme.“

„Myslíš... sledovat stopu?“

„Ano.“

„Dobrá myšlenka. Máme v téhle chvíli aspoň tu výhodu, že my o nich víme, ale oni o nás ne. Jsem zvědav, na který kmen narazíme.“

„Těžko říct. Nahoře v severní Montaně jsou Černonožci a Krvaví indiáni, ale ti sem sotva přijdou. V ohbí Missouri táboří Riccareeové – ale co ti by tady dělali? Snad Siouxové? Hm... To by bylo možné. Neslyšel jsi, že Siouxové v poslední době vykopali ze země válečnou sekuru?“

„Ani nevím.“

„Buď jak buď, od nynějška musíme být opatrní. Krajinu známe dobře, a když nebudeme dělat hlouposti, nemusí to s námi ještě špatně dopadnout. Jdeme!“

Thlustoš se vyšplhal na koně, dlouhán se uvelebil na hřbetě trpělivého mezka a oba se pak za neustálého rozhlížení na všechny strany pustili po stopě.

Uplynula hodina, vítr byl stále prudší a vedro sláblo. Zakrátko ze stop zjistili, že indián zvolnil a jel už zřejmě krokem. Na jednom místě dokonce otisky prozradily, že unavený, klopýtající kůň klesl na přední.

Jeli travnatou stepí, tu a tam se už objevilo křovisko a v dálce se začaly vynořovat i obrysy stromů. Soudě podle stop, jezdec zde sestoupil z koně a dopřál zvířeti několik okamžiků oddechu. Dál potom kráčel pěšky a koně vedl za uzdu. Bylo teď zapotřebí nejvyšší ostražitosti. Dlouhý Davy jel první, za ním Jemmy.

„*Halo*, Davy, ten kůň byl vraník. Tady na křoví visí žíně z jeho ohonu!“

„*Ay*,“ uslykl dlouhán. „Jsme zase o něco chytřejší. Ale být na tvém místě, nemluvil bych tak hlasitě. Každou chvíli se tady můžeme potkat s lidmi, kteří se nám představí, teprve až nás postřílejí.“

„Spoléhám na svého koně,“ řekl Jemmy. „Jakmile zvětří nepřítele, zafrká. Jen klidně jeď dál!“

Davy pobídl mezka, ale vzápětí se zarazil a tlumeně zaklel:

„Hrome – tady se něco stalo!“

Tlustý Jemmy vyrazil se svým koněm vpřed mezi křoviny na jakési volné prostranství pod kuželovitým skaliskem, kterých tu bylo po okolí bezpočet. Stopa vedla až sem, pak těsně podél skaliska a nakonec v ostrém úhlu napravo. Vtom však uviděli oba lovci současně i cosi jiného: z druhé strany skaliska sem vedly početné stopy, spojující se s těmi, které sledovali oba přátelé.

„Tak!“ vypravil ze sebe dlouhán. „Co tohle znamená?“

„Že tady za skálou měli tábor nějakí lidé. A ti že toho indiána uviděli a pak ho pronásledovali...“

„A co když tam za skálou už zase jsou,“ mimoděk zašeptal Davy.

„Počkej! Zůstaň tady a schovej se za křoví. Vystrčím zatím trochu nos.“

„Jen dej pozor, abys ho nestrčil nějaké pušce rovnou do rány.“

„Buď bez starosti,“ řekl Jemmy, podal dlouhánovi uzdu a rozběhl se ke skalisku.

Několika napodiv pružnými skoky dospěl k zadní stěně skaliska a pak se opatrně a pomalu plížil dál, až zmizel za výběžkem. Netrvalo dlouho a zase se objevil a zamával na Davyho. Dlouhán pobídl koně a za okamžik stáli oba muži před planinkou, kde porůznu leželo na zemi několik sekyr a lopat, mlýnek na kávu, hmoždír a různé malé i větší tlumoky – jen po ohništi nebylo v tomto podivném tábořišti ani stopy.

„No tohle!“ rozhodil Jemmy rukama. „Viděl jsi už tak neopatrné lidi? Tady dupalo podle mého aspoň patnáct koní a ani jeden z nich nebyl připoutaný. Divím se, že někdo tak nezkušený a hloupý se odváží až sem na Západ. Ale... Ale špetku rozvahy snad může mít každý. Podívej, tady je indián uviděl a vyrazil přímo ke středu tábora. Nechtěl se vracet, chtěl prorazit.“

„A všichni se pustili za ním... Myslíš, že ho budou považovat za nepřitele?“

„Určitě. Proč by ho jinak pronásledovali? Ostatně, tohle by pro nás mohlo být osudné. Jistě tu budou někde nablízku lidé z jeho kmene a rudým, jak víš, je lhostejné, jestli stihne pomsta viníka nebo někoho, kdo náhodou jede kolem na mezku.“

„Tak rychle za nimi. Snad se ještě dá zabránit neštěstí,“ rozhodl Davy. „Ten indián se určitě se svým unaveným koněm daleko nedostal.“

Usedli znovu na zvířata, ale trvalo přece jen dost dlouho, než dojeli k jakési houštině, k níž zaléhal hlasitý hovor. V prvním okamžiku se oba lovci domnívali, že neznámí lidé se vracejí po vlastní stopě nazpět. Teprve po chvíli si uvědomili, že se patrně znovu utábořili.

Privázali tedy zvířata a odplížili se opatrně směrem, odkud přicházely neznámé hlasy.

Dostali se k říčce, nebo spíše k potoku, teď napolo vyschlému, jehož vysoké břehy však prozrazovaly, že zjara v něm bývá hojně vody. Potok tu tvořil ohyb a na druhé straně bylo vidět skupinu asi devíti mužů, většinou bezstarostně se povalujících v trávě. Koně postávali kolem nich.

Uprostřed ležel mladý indián, svázaný na rukou i na nohou tak pevně, že se nemohl sebeméně pohnout. Na břehu potoka ležel jeho kůň a žalostně supěl.

„Jak se ti to líbí?“ zašeptal Jemmy, když oba chvíli pozorovali tábořiště i nepříliš vábně vyhlížející společnost.

„Asi jako tobě. Ani co by za nehet vlezlo,“ zahučel Dlouhý Davy a zamračil se.

„Zřejmě rváči,“ potřásl hlavou Jemmy. „Toho rudého mladíka je mi opravdu líto. Poznáváš snad, ke kterému kmeni patří?“

„Ne. Vždyť není pomalovaný. Ale zjevně není na válečné stezce. Snad abychom se ho ujali?“

„Že jsi na to přišel! Pojď, trochu si s těmi lidmi promluvíme.“

„A když se s námi nebudou chtít bavit?“ řekl Davy.

„Pak uvidíme, co dál. Strach z nich nemám, ale opatrní musíme být stále. Kulka štípne člověka, i když ji vystřelí zbabělec. Nesmějí především vědět, že máme koně... Počkej, vím, jak to navlékneme: přijdeme k nim z druhé strany potoka – budou si myslet, že jsme jejich staré tábořiště neviděli...“

Kapitola 2.

VOHKADEH

Plížili se opatrně nazpět podél potoka, až se vzdálili od tábora neznámých mužů natolik, že mohli bez nebezpečí přeskočit na druhý břeh. Pustili se pak malou oklikou po planině a zanedlouho se objevili právě proti tábořišti. Zastavili se, rozhodili rukama, podívali se na sebe a zatvářili se, jako by byli nesmírně překvapeni.

„*Halo, halo,*“ začal bodře halekat Tlustý Jemmy, „co to vidím? Myslíl jsem, že jsme na téhle požehnané stepi docela sami, a najednou mám tu čest s takovou početnou společností. Je dovoleno se připojit?“

Muži se pomalu zvedali z trávy a nejevili pražádnou radost. Ale když uviděli hubeného dlouhána, jak rozpačitě přešlapuje vedle kulatoučkého tlouštíka, a když si prohlédli jejich podivuhodné obleky, očividně si oddechli a jeden po druhém se dali do hlasitého smíchu.

„*Thunderstorm!*“ vykřikl jeden z nich, ověšený od hlavy až po paty zbraněmi. „Hrome – co jste zač? Snad se nechystáte na maškarní ples?“

„To se rozumí,“ suše přisvědčil Dlouhý Davy. „Chybí nám k tomu ještě pár bláznů, a proto jsme přišli sem.“

„To jste ovšem přišli na nesprávnou adresu.“

„To sotva, to sotva.“

Po těch slovech se Dlouhý Davy jediným dlouhým krokem přenesl na druhou stranu potoka. Než se po zuby ozbrojený chlapík nadál, stál Davy na metr od něho. Ale to už také Tlustý Jemmy mrštně přeskočil na druhý břeh, zeširoka se usmál a zvolal rozjařeně:

„Tady nás máte, *meššúrs! Good day!* Malý doušek pro osvěžení nám nemůžete nabídnout?“

„Proč ne? Vody je tady dost,“ odpověděl úsečně neznámý muž a ukázal s lehkým úsměskem na koryto.

„Fíí! Voda!“ otřepal se Jemmy. „Copak jsem říkal, že se chci koupat? Jestli s sebou nemáte nic lepšího, uděláte nejlíp, když se rovnou vrátíte domů, protože v tom případě tahle step není nic pro vás.“

„Jak vidím, představujete si prérii jako stánek pro občerstvení.“

„A není to tak?“ zatvářil se udiveně Tlustý Jemmy. „Jen se podívejte kolem sebe. Na každém kroku vám přeběhne kolem nosu pečeně. Jen ji vzít a nabodnout na rožeň.“

„Vám to jde rozhodně k duhu,“ ušklíbl se muž, ale Jemmy to podle všeho vůbec nebral ve zlém. Pohládl si naopak zálibně své kulaťoučké břicho a potěšeně se zasmál.

„Děkuji, děkuji, ujde to,“ zahlaholil.

„Ale zato vašemu příteli se zřejmě nedostává...“

„Psst!“ přerušil mluvčího Jemmy. Jeho očka rychle zamrkala, jako by tím chtěl naznačit, že o téhle věci nechce příliš mluvit. „Dávám mu jen poloviční porce. Nesmím připustit, aby se spravil, poněvadž mi dělá strašáka proti medvědům a indiánům. Ale s dovolením, *master* – co vás vlastně přivedlo ke krásným vodám tohoto potoka?“

„Nic, zhola nic. My jsme se sem přivedli docela sami,“ odpověděl vážně neznámý chlapík.

Ve skupince se ozval hlasitý smích. Mužům zřejmě připadala tato odpověď velice vtipná. Tlustý Jemmy však zachoval vážnou tvář a klidně se zeptal:

„Opravdu? To bych tedy do vás nikdy neřekl. Když jste takový zkušený lovec, nevzal byste mě náhodou do učení?“

„To jste uhádl: náhodou nevzal. Mám totiž na práci důležitější věci!“

„Škoda,“ řekl Jemmy a zatvářil se lítostivě. „Smím snad vědět, jaké jsou to ty důležitější věci?“ Ohlédl se jakoby bezděky a vzápětí uděšeně zamrkal očkami. Ukázal prstem na ležícího indiána. „Hrome!“ vykřikl. „Zajatec! A k tomu rudoch!“

Ustoupil o krok zpět a vrhl kolem sebe několik rozpačitých pohledů. Neznámí muži se rozchechtali a jejich vůdce pohrdavě zachrčel:

„Abyste nám tu nakonec neomdlel, sire! Na takové věci si musí člověk zvykat pomalu. To je první indián, co jste viděl?“

„Ne, ne, už jsem se s rudochy setkal několikrát, ale ti byli ochočení. Tenhle vypadá příšerně divoce.“

„Taky že je!“ odpověděl muž. „Raději se k němu příliš nepřibližujte.“

„Vážně je tak nebezpečný?“ tvářil se Tlustý Jemmy ještě poděšeněji. „Ale vždyť je spoutaný,“ namítl. Chtěl pokročit směrem k zajatci, ale tu mu neznámý muž zastoupil cestu a ostře řekl:

„Nechte toho, muži! Raději konečně řekněte, kdo jste a co tu chcete v těch svých *elegantních* úborech!“

„Proč bych vám to neřekl?“ odpověděl Jemmy. „Můj přítel se jmenuje Kroners a je to čistokrevný Američan. Já se jmenuji Pfefferkorn a přistěhoval jsem se...“

„Vy jste přistěhovalec?“ vybuchl neznámý muž. „A který ďas vás sem nese? Lidi, jako jste vy, nemohu ani cítit!“

„To bude asi tím, že máte neobyčejně citlivý nos!“ pravil Jemmy,

ale tentokrát také jeho hlas zněl už ostře a příkře. „Možná že já zase nemohu cítit lidi, jako jste vy. Kdo ví...“

„Co tím chcete říct?“ vyrazil ze sebe muž. V jeho očích to hrozivě blesklo. Z hloučku mužů se ozvalo tlumené zamručení.

„Nic. Vůbec nic. Povídám vám přece, že chci jen vědět, jestli nepatříte k lidem, které nemohu ani cítit.“

„Tak už dost, zač nás považujete? Máme vás poučit...“

Sáhl po noži, který měl za opaskem, ale Jemmy opovrzhlivě mávl pravicí.

„Jen nechte svůj perořízek, kde je, *master*,“ řekl ostře. „To na nás neplatí. Byl jste na mě hrubý a na hrubý pytel hrubá záplata, rozumíte? Nemohu za to, že se vám nelíbím, a taky mě ani nenapadne, abych si kvůli vám vzal frak a bílé rukavičky. Ale jestli jste nějakou chvilku na Západě, mohl byste vědět, že tady neplatí, jaký má kdo kabát, ale jaký je kdo muž. A muž vyžaduje především zdvořilost. Já jsem vám zdvořile odpovídal na vaši otázku. Teď je na vás, abyste mi řekl, kdo jste.“

Muži v hloučku zírali užasle na tlustocha. Takových slov, nebojácných a zřejmě míněných zcela vážně, se po předchozím hovoru zdaleka nenadáli. Několik jich sice sáhlo rukou po noži za opasek, ale Jemmyho smělost přece jen zapůsobila. Muž, který byl vůdcem skupiny, po chvilce váhání zahučel:

„Jmenuji se Walker. To vám musí stačit. Jména ostatních osmi *gentlemanů* byste si stejně nezapamatoval.“

„To se mýlíte, zapamatoval bych si je naopak velmi dobře,“ odpořoval mu Jemmy. „Ale jestli si myslíte, že je nemusím znát – prosím, prosím! Vaše jméno mi stačí úplně. Když se podívám na vaše druhy, vím totiž hned, s kým mám tu čest!“

„No tohle!“ vykřikl podrážděně Walker. „To zní jako urážka! Na tu se odpovídá zbraněmi!“

„To bych vám neradil,“ odtušil chladně Jemmy a bleskurychle

vytáhl dva své revolvery. „My dva máme celkem čtyřiadvacet kuliček a aspoň polovičku z nich byste dostali pod kůži, než byste stačili vytáhnout své bouchačky. Nejsme žádní zelenáci, *meššúrs!* A jestli se o tom chcete přesvědčit, nemáme vůbec nic proti tomu.“

V tom okamžiku Dlouhý Davy už také stál s dvěma revolvery v rukou a pokyvoval hlavou, jako by chtěl dotvrdit slova svého přítele. Walker a jeho druzi se rozpačitě dívali jeden na druhého. Při příchodu obou lovců byli tak neprozřetelní, že nechali zbraně stranou v trávě. Jen jedna puška ležela docela blízko u Walkerovy nohy. Vrhhl na ni pohled a pohnul se směrem k ní, ale Jemmy to ihned zpozoroval a pisklavým hlasem ho okřikl:

„Nechte tu pušku na pokoji! Jestli se jí dotknete, máte kulku v hlavě! To je zákon stepi.“

„*’s death!*“ zaklel Walker. „Chcete nás spolknout nebo co?“

„Na to nemáme žaludek!“ odsekl suše Jemmy. „Chceme jen vědět, kdo je ten indián a co udělal?“

„Proč vám na tom záleží?“

„Proč? Protože jste udělali ohromnou hloupost, jestli jste ho bez příčiny zajali a svázali. Pak bude každý běloch, který tudy pojede, v nebezpečí, že se na něm indiáni budou mstít. Co udělal?“

„Je to rudý darebák a to je pro nás dost. A konečně, co bych vám vykládal, nejsem před soudem.“

„Stačí mi, co jste řekl. Ostatně se ho zeptám sám... třebaže to bude asi marné.“

„To bude,“ zasmál se zlobně Walker. „Neumí anglicky. Neodpověděl nám ani na jednu otázku.“

„Indián svým nepřátelům neodpovídá nikdy. A zvláště tehdy ne, když ho svážou,“ ušklíbl se Jemmy. „Ostatně, kdovíjak jste s ním zacházeli!“

„Tak, jak se má s rudochem zacházet. Dostal výprask.“

„Výprask?“ podivil se Jemmy. „Vy jste se zbláznili? Výprask! Copak nevíte, že něco takového může indián odčinit jen krví?“

„Jen ať to odčiňuje,“ ušklíbl se Walker a posunkem ukázal na svázaného. „Jsem zvědav, jak to dokáže.“

„Udělá to, jakmile bude zase na svobodě.“

„Jenže na svobodě právě nebude už nikdy,“ odsekl Walker.

„Vy ho chcete zabít?“

„Do toho vám nic není, co s ním chceme udělat. Mazlit se s ním rozhodně nebudeme. Jestli si s ním chcete promluvit, račte si posloužit. Stejně pochybuji, že z něj dostanete kloudné slovo.“

Jemmy pokrčil rameny a obrátil se k indiánovi.

Ležel tu bez hnutí, oči přivřené, a ani nejmenším posunkem nedal najevo, zda rozumí, o čem se hovoří. Byl ještě mladý, sotva osmnáct let, a měl dlouhé, černé, volně splývající vlasy, takže ani podle účesu se nedalo usoudit, ke kterému kmeni patří. Na sobě měl koženou kazajku a dlouhé kalhoty z jelenice. Na jejich švech visely ozdobné trásně, ale nebyly mezi nimi chomáčky lidských vlasů, což znamenalo, že mladík dosud nezabil žádného nepřítele. Úhledné mokasíny zdobily dikobrazí štetiny.

Opodál, na druhém břehu, srkal dychtivě vodu z potoka indiánův kůň. Na sedle visel toulec potažený chřestýší kůží a luk dovedně zhotovený z rohu horského berana. Byl to pěkný kousek, který tady na Západě mohl mít cenu dvou nebo tří mustangů. To všechno, co Jemmy teď viděl, svědčilo neklamně o tom, že mladý indián nepřišel do krajiny s nepřátelskými úmysly.

Obličej spoutaného byl v tomto okamžiku plný tiché lhostejnosti. Mladíkovy jemné, ušlechtilé rysy, zdůrazněné poněkud vysedlými lícními kostmi, oživoval lesk očí černých jako uhel. Ale teprve teď, když se obtloustlý lovec k indiánovi přiblížil, se otevřely a spočinuly na něm s přívětivým výrazem.

„Můj rudý bratr rozumí řeči bílých mužů,“ pronesl rozvážně Jemmy, spíš jako by to s uspokojením zjišťoval, než se na to ptal.

„Jak to může vědět můj starší bílý bratr?“ odpověděl indián zvolna a tlumeně.

„Poznal jsem podle tvých očí, že jsi nám rozuměl.“

„Ano,“ přisvědčil indián. „Mluvil jsi jako přítel rudých mužů. Jsem tvým bratrem.“

„Má můj mladý bratr již jméno?“

Pro každého staršího indiána je taková otázka těžkou pohanou, protože ten, kdo nemá jméno, není pokládán za bojovníka a vůbec za muže. Také zajatec sebou lehce, jakoby nespokojeně pohnul a řekl:

„Můj bílý bratr se domnívá, že jsem zbabělec?“

„Ne. Ale vidím, že jsi ještě příliš mladý, než abys mohl být bojovníkem.“

„Bledé tváře naučily rudé muže umírat již v mládí. Necht' mi můj bratr rozhrne košili. Přesvědčí se, že mám jméno.“

Jemmy okamžik váhal, potom se sklonil, rozhrnul indiánovi na prsou košili a uviděl tři červeně zbarvená orlí pera.

„Jak je to možné!“ vykřikl překvapeně. „Ty přece ještě nemůžeš být náčelníkem!“

Zajatec se usmál.

„Smím nosit pera *mah-siš*, poněvadž se jmenuji Vohkadeh.“

Slovo *mah-siš* znamená v řeči Mandanů orla, *Vohkadeh* pak kůži bílého buvola. A protože bílý buvol je nesmírně vzácný, ten kdo jej uloví, smí nosit orlí pera jako náčelník. Vohkadeh pravděpodobně vzácné zvíře zabil a tak získal své jméno.

Jemmy pohlédl na mladého zajatce s obdivem.

„Ke kterému kmeni náleží můj rudý bratr?“ otázal se.

„Jsem Numangkake a počítám se k Dakotům,“ odpověděl indián.

Numangkake si říkají mezi sebou mandanští indiáni a Dakota je společný název pro všechny siouxske kmeny.

„Tak ty jsi byl přijat do kmene Dakotů?“

„Ano. Bratr mé matky byl velký náčelník *Mah-to-tohpah*. Dostal to jméno proto, že zabil najednou čtyři medvědy. Byl to velký bojovník. Ale přišli bílí mužové a přinesli s sebou neštovice a celý kmen vymřel